

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 92/2015
05.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Општина Нови Кнежевац, кога заступа Општински јавни правобранилац, против тужених Јавно предузеће „Путеви Србије“ из Београда и Компанија В. а.д. из С., кога заступа пуномоћник М.Д., адвокат из Б., ради утврђења, вредност предмета спора 830.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2168/14 од 28.01.2015.године, у седници већа одржаној дана 05.11.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Општина Нови Кнежевац изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2168/14 од 28.01.2015.године.

ОДБИЈА СЕ захтев друготуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 9205/13 од 19.02.2014.године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев за утврђење да је непостојећи и да не производи правно дејство уговор о извођењу радова на изградњи главног пројекта и изградњи пута Нови Кнежевац-Црна Бара у дужини од 14,86 км по систему „кључ у руке“ број 1-344-33 од 21.10.2006.године, као и Анекс број 1 тог уговора од 09.11.2007.године, који су закључили Општина Нови Кнежевац, као инвеститор, Јавно предузеће „Путеви Србије“, као суинвеститор и Компанија В. а.д. из С., као извођач радова. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкова парничног поступка у износу од 195.000,00 динара, а друготуженом у износу од 156.600,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 2168/14 од 28.01.2015.године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, и погрешне примене материјалног права.

Друготужени је поднео одговор на ревизију, предложио је одбијање исте као неосноване, а трошкове за састав одговора на ревизију по АТ је тражио и определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда које могу бити ревизијски разлог, обзиром да битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревидент позива није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, предмет спора сагласно постављеном тужбеном захтеву је утврђење да је непостојећи и да не производи правно дејство уговор од 31.10.2006.године као и анекс истог од 09.11.2007.године, који су закључени између тужиоца као инвеститора, првотуженог као суинвестора и друготуженог као извођача радова, а чији је предмет израда главног пројекта и изградња пута Нови Кнежевац-Црна Бара. Закључењу уговора и анекса претходило је спровођење поступка јавне набавке по Одлуци коју је донела Скупштина општине Нови Кнежевац 31.05.2006.године која је објављена у „Службеном листу Општине“ од 01.06.2006.године, а која је измењена Одлуком од 15.09.2006.године. Конкурсну документацију за предметну јавну набавку израдио је Саобраћајни институт ЦИП ангажован од стране тужиоца, која је садржала упутство за понуђаче, услове за уговарање, техничке спецификације и додатак 1. конкурсне документације као и копију упутства за оцењивање и рангирање понуда ради избора економски најповољније понуде за уступање извођења предметних радова. По спорном уговору утврђена је цена радова на изградњи главног пројекта и изградњи пута у дужини од 14,86 км по систему „кључ у руке“ у износу од 830.212.634,00 динара сагласно понуди. Првотужени је преузео обавезу да финансира 100% вредности уговорених радова, осим за које је обавезу финансирања преузео тужилац, а то је да обезбеди инвестиционотехничку документацију, решење о одобрењу градње, стручнотехнички надзор, земљиште и да по потреби изврши додатну експропријацију, сва потребна измештања комуналне инфраструктуре и евентуалне проблеме везане за приступ стамбеним објектима, те да обезбеди извршење техничког прегледа изведених радова. Анексом уговора измењен је начин финансирања, тако што је тужилац као инвеститор поред већ наведених радова преузео и обавезу да обезбеди средства у износу од 30% вредности радова које је обезбедио преко Фонда за капитална улагања АП Војводине, који Фонд је одлуком од 05.12.2007.године доделио

средства тужиоцу у износу од 249.063.780,00 динара за финансирање изградње дела пута Нови Кнежевац-Црна Бара. Друготужени је по уговору извео део уговорених радова и првотуженом испоставио прву привремену ситуацију, док је другу привремену оверену ситуацију на износ од 248.037.031,00 динар испоставио тужиоцу и иста је предмет другог спора у коме је неправноснажном пресудом првостепеног суда утврђено да је уговор између парничних странака раскинут по сили закона.

Код овако утврђених чињеница, одлучујући да ли су испуњени услови за утврђење ништавости предметног уговора у смислу одредбе члана 145. тада важећег Закона о јавним набавкама, односно да ли је исти непостојећи према одредби члана 63. закона о облигационим односима, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев као неоснован, дајући при томе разлоге које у свему прихвата ревизијски суд, те их у смислу члана 414. став 2. ЗПП неће понављати, обзиром да се ревизијским наводима понављају жалбени наводи, те се посебним образлагањем ревизијске пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Као и за све облигационе уговоре, тако и за уговоре о јавним набавкама, који су закључени противно Закону о јавним набавкама, предвиђена је санкција ништавости таквих уговора, међутим свако поступање наручиоца које није у складу са одредбама Закона о јавним набавкама не води апсолутној ништавости уговора, већ само они разлози који су последица грубог кршења одредби тог закона воде ништавости уговора у смислу члана 103. ЗОО, у вези са чланом 145. тада важећег Закона о јавним набавкама. Разлози на које тужилац указује као на разлоге ништавости уговора додељеног у поступку јавних набавки односе се искључиво на поступање, односно непоступање самог тужиоца пре спровођења поступка јавних набавки и закључења уговора који као такви не могу утицати на валидност уговора сходном применом члана 103. став 2. ЗОО, јер се разлозима тужиоца указује да је тужилац започео поступак јавне набавке пре него што су били испуњени законом предвиђени услови, као што су годишње расписивање планираних набавки за одређену буџетску годину, планирање средстава у буџету тужиоца, доношење одлуке о покретању поступка јавних набавки.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП одбијен је захтев друготуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**